

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ærede medlem var meget tilfreds med og meget glad ved — han havde et meget stort smil på, da han omtalte det — at jeg havde nævnt valutaunderskuddet så langt tilbage som under Christian den Anden. Han havde ikke noget imod det billede, og så smilede han, for Christian den Anden blev sat fra styret under de mest tragiske omstændigheder, og det dækkede ganske følelserne hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hans parti. Jeg giver uden videre det ærede medlem min kompliment for den fikse replik, det er jo den slags ting, der liver op i det ærede medlems taler, men det undrer mig at finde den bedømmelse af Christian den Anden netop hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Havde det været hos det ærede medlem hr. Aksel Møller eller en anden konservativ, havde jeg kunnet forstå det, men det lader jo til, at det ikke alene er konservativ politik, men også konservativ historieopfattelse, som mere og mere præger det ærede medlem hr. Erik Eriksen.

Det er jo rigtigt nok, at Christian den Anden blev fordrevet og oven i købet senere hensat som fange på Sønderborg slot, men hvem fordrev ham? Det gjorde den tids overklasse, de store jorddrotter, adelen, som Christian den Anden havde søgt at stække. Adelen fik ganske vist lokket en del af den jævne befolkning med på den galej, det ser man nu og da, men det var ikke dem, der var ophavsmænd dertil. Hvad skete der så, efter at Christian den Anden var fordrevet og der var kommet nye herrer i landet, altså det, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen ønskede skulle ske nu? Ja, derom fortæller landsarkivar Johan Hvidtfeldt side 243 i første bind af historikergruppens Danmarks Historie — jeg beder om tilladelse til et enkelt citat. Han siger om dem, der fulgte efter Christian den Anden, ligesom det ærede medlem vel tænker sig, at han skulle følge efter os i den aktuelle situation:

„... utilfredsheden med de nye magthavere gav stadig ny næring til uroligheder. Det virkede også meget ophidsende på almuen, at den ene skat fulgte efter den anden, så skattetrykket blev endnu tungere end under Christian den Anden. En ukendt digter gav udtryk for stemningen i „Ørnevisen“, hvor det blev

fortalt, at den gamle ørn, Christian den Anden, var fordrevet, og at det nu var høgen, d. v. s. adelen, der spillede herrer.

Nu sidder høgen i egetop og breder ud med sin vinge.

De andre småfugle i skoven er, han monne så jammerlig tvinge.“

Det har jo nok anet os, at det var noget i den retning, der lå bagved stormløbet mod den nuværende regering og ønsket om at få en anden regering. Jeg er i og for sig tilfreds med, at det ærede medlem ved sin bedømmelse af Christian den Anden har givet os en bekræftelse på vore onde anelser.

Erik Eriksen: Jeg har i den senere tid ved adskillige lejligheder haft anledning til at give udtryk for mit syn på regeringen og dens politik, og jeg må indrømme, at det, jeg har at fremføre i dag, i virkeligheden kun er supplerende bemærkninger dertil, fremkaldt af de taler, der har været holdt.

Jeg må måske tage det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards indlæg fra forleden dag først. Jeg håber ikke, at det vil forvolde den socialdemokratiske ordfører nogen art af vanskeligheder. Jeg vil gerne sige, at jeg har i mit politiske liv ikke blot været venlig overfor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, jeg har sågar været anerkendende. Jeg sad forresten i aftes og læste en tale, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) for et års tid siden har holdt i Kalundborg om de radikale. Den var hverken anerkendende eller venlig, men det kan vi lade ligge. Vi skal jo have en afslutning på denne debat.

Må jeg begynde med at give tilslutning til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelse om ønskeligheden af, at der findes en form, hvorunder man fra folketingets side bliver i stand til at følge de nordiske forhandlinger, altså følge det videre forløb af sagerne. Jeg gør opmærksom på, at det forøvrigt er et ønske eller en tankegang, som det ærede medlem hr. Foss har fremsat for længere tid siden, også under de mere interne forhandlinger vedrørende det nordiske samarbejde, så jeg må gå ud fra, at det er et ønske, der deles af flere af grupperne her i salen.

Ellers må jeg indrømme, når jeg går i gang med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards tale, at den var egentlig ikke